

αὐτὴ τις φιλόφρων, ἐφεύρεσις, τιμῶσα τὸν ἡμέτερον αἰῶνα, εἶναι ὁ στρατιωτικὸς σάκκος τοῦ Κυρίου Λουδοβίκου Ιουβέρτου, γραμματέως παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι τῶν Γάλλων, εἰς φορεῖον εὐκόλως μετασχηματιζόμενος.

Ὅσον ἐντελής καὶ ἂν ᾖ ἡ τῶν ἀσθενῶν ἐν τῇ μάχῃ ὑπηρεσία καὶ ὅσον πολλὰ αἱ προσωρινὰ κλίναι ἐφ' ὧν κατακλίνουσι τοὺς τραυματίας, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αὗται μὲν σπηνίως ἀρκοῦσιν, οἱ δὲ τραυματῖαι βραδέως ἀποκομίζονται τοῦ πεδίου τῆς μάχης καὶ ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν διισταυρωμένων ὅπλων τῶν ἰδίων συστρατιωτῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ τὸν πᾶσχοντα ἐνοχλεῖ καὶ πολλοὺς στρατιώτας ἀπασχολεῖ.

Ὁ Κύριος Ιουβέρτος, μετὰ πολλὰς ἐρεύνas, εὗρε τέλος τρόπον δι' οὗ καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ στρατιώτου ἐπιτυγχάνεται, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν φοραφόρων ἐλαττοῦται, καὶ οἱ πρόφασιν ζητοῦντες ὅπως, ἀπαλλοχθῶσι μακρὰν τοῦ πεδίου τῆς μάχης, δὲν δύνανται νὰ προφασισθῶσι τὴν περιθάλψιν τῶν πασχόντων συστρατιωτῶν. Τὸ καλὸν τῆς ἐφευρέσεως ταύτης εἶναι ὅτι συγκροτεῖται ἐκ προσθεμάτων (accessoires) ὑπαρχόντων ἤδη σχεδὸν ἀπάντων παρ' ἐκάστῳ στρατιώτῃ. Ὁ σάκκος χρησιμεύει ἀντὶ προσκεφαλαίου καὶ σκεπάζει ἐν ταύτῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς· τὸ σκηνίδιον (demi-lente) χρησιμεύει ὡς ὀθόνη τοῦ φορείου· τὰ ξύλα τῆς σκηνῆς συνενοούμενα κατὰ τὰ ἄκρα σχηματίζουν τὸν ἑτερον τῶν βραχιόνων τῆς μηχανῆς· ἀρκοῦσι δ' ἑτεροὶ δύο πάσσαλοι σκηνῆς ὅπως ἔχωμεν τὸν ἄλλον βραχίονα, καὶ δύο διάξυλα ἢ ζυγώματα ἔχοντα διηρθρωμένους τοὺς πόδας τῆς κλίνης καὶ διατηροῦντα τὸ σχῆμα τοῦ φορείου. Τὸ ὅλον μόλις ἔχει βάρος 9 χιλιογράμμων, ὥστε ἕκαστος πεζὸς δύναται νὰ μεταχειρισθῇ εἰς πᾶσαν περίστασιν εἴτε τὸ συνήθες σκηνίδιον, εἴτε τὴν κλίνην ἢ φορεῖον, ὠφελιμωτέραν οὖσαν τὸ θέρος κατὰ τὰς χώρας ὅπου ἀρκεῖ τῆς κεφαλῆς μόνης ἢ στέγας.

Τὰ ξύλα τῆς σκηνῆς εἰσέρχονται εἰς τὰ πλάγια τοῦ πηνίου, τὰ δὲ διάξυλα καὶ ὁ σάκκος εἶναι δεδεμένα εἰς τοῦτο διὰ λωρίων. Τὸ ὅλον δύναται νὰ στηθῇ εἰς τρία λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὁ σάκκος διακρίνεται πάντοτε οὕτως, ὥστε νὰ περιέχῃ τὸ ἐφόδιον τοῦ στρατιώτου· ἀλλ' ὅταν φέρηται ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν νοσοκόμων, διακρίνεται εἰς τμήματα περιλαμβάνοντα ξαντὸν, ἐπιδέσμους, ἱατρικά. Τέλος τὰ σκευοφόρα ἄρματα δύνανται νὰ φέρωσι πολλὰ ταχυτῶς ἐντελῆ φορεῖα χρησιμεύοντα εἰς προσωρινὰς κλίνας.

Πολλοὶ Γάλλοι καὶ ξένοι στρατηγοὶ καὶ πολλοὶ στρατιωτικοὶ ἱατροὶ, ἐξετάσαντες τὸ μηχανήμα, ἐγνωμοδότησαν ὑπὲρ αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ πείρα θέλει ἐπιστηρίχῃ τὰς κρίσεις αὐτῶν, διότι ἐστάλησαν τοιοῦτοι σάκκοι εἰς τοὺς ἐν πολέμῳ διακειμένους γαλλικοὺς στρατοὺς τῆς Κοχινγκίνης καὶ

τῆς Μεξικῆς. Τότε δ' ἐλπίζομεν ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν θέλει εἰσαχθῇ ὁ σάκκος αὐτός.

Σ.

## ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΙΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

—οοο—

Εὐχερὲς μὲν τὸ ἀναγινώσκειν, δύσκολον δὲ τὸ σκέπτεσθαι· καὶ ὅμως τὰς τῶν ἄλλων ιδέας δὲν δυνάμεθα νὰ ἰδιοποιηθῶμεν ἢ διὰ τῆς σκέψεως, ἥτις εἰς ἡμᾶς μόνον ἀνήκει.

Τὴν ἰσχὺν τῶν ἐντυπώσεων καὶ τὴν εὐκρίνειαν προκρίνω ἐπιπολαίων γνώσεων, ἔσον καὶ ἂν αὗται ᾖναι εὐρεῖαι.

Πολλάκις μὲν συμβαίνει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἰμεθα ἐγκρατεῖς ιδεῶν, ἐνῶ μόνον λέξεις γινώσκομεν, καὶ νὰ ἐκλαμβάνωμεν συνώνυμα ἀντὶ ὀρισμῶν· πολλάκις δὲ λέξεις τινὰς ἀναλύσας ἐξαιρέτως μεταφορικὰς, πολυτίμους ἀνεῦρον ιδέας. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα λέξεις πρὶν ἢ καλῶς ἐξακριβώσωμεν τὴν ἔννοιαν αὐτῶν.

Πρέπει ἐπίμονος καὶ ἀκάματος νὰ θηρεύῃς τὴν ἀλήθειαν. Ἐνίοτε ἵνα ἀποφύγω τὸν πόνον τῆς ἐρεύνης, περιῆλθον εἰς πλάνην.

Μηδὲν ἔργον φαντασιοκοπίας πρέπει νὰ ἀναγινώσκω, ἱκανὸν νὰ μοῦ ἐξασθενήτῃ τὸν νοῦν, ἀλλὰ ποιήσεως πονήματα καὶ φαντασίας, ἔσα τείνουν νὰ ἐνισχύσουν καὶ ἀνυψώσουν τὴν ψυχὴν.

Ὅσάκις εἶναι συγκεχυμένος ὁ νοῦς μου, ὑπὸ μυρίων κατατρυχόμενος ἀορίστων ιδεῶν, αἰρετώτερον νὰ διακόψω τῶν σκέψεών μου τὸ ἀντικείμενον καὶ ν' ἀποθέσω τὰ βιβλία· διότι εἶναι ὥραι καθ' ἃς ἀνίκανος φαίνεται ὁ νοῦς μου πρὸς σπουδαίαν μελέτην ἢ κατὰ τινα πρὸς τὸ κεκμηκὸς σῶμα συμπάθειαν ἐξαντλοῦνται αἱ δυνάμεις αὐτοῦ· τότε δὴ χρεῖαν ἔχει ἀναπαύσεως. Πλὴν ἡ φυσικὴ αὕτη ἀσθένεια διακριτέα τῆς ῥαθυμίας, ἥτις αὐξάνει θεραπευθεῖσα· μάλιστα δὲ εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ υπερνικήσῃ τις τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἀδυναμίαν, ὅπερ πιστεύω εὐκατέρωτον. Μήπως δὲ δυνάμεθα νὰ προσοικειωθῶμεν τὴν ἔξιν τῆς προσοχῆς, τὴν ὁποίαν οὐδ' ἡ ἀλγηδὼν αὐτῇ δύναται νὰ διακόψῃ; Ποσάκις δὲ ἐσυγχώρησα εἰς ἑμαυτὸν τὴν ἀκηρίαν, λογισθεῖς αὐτὴν ἀσθένειαν!

Πρέπει ν' ἀποσκορπίσω τὴν ἔξιν τοῦ ἀναγινώσκειν πολλὰ μάταια πράγματα· διότι καταστρέφουσι τὰς δυνάμεις τοῦ νοῦς καὶ ἀπέχθαι ἐμποιοῦσι πρὸς πᾶσαν σπουδαίαν μελέτην. Τὴν τάξιν καὶ τὴν μέθοδον περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, καὶ ὅταν σχέδιόν τι σπου-

δὴς συλλάβω, πρέπει πολλά νὰ πάθω πρὶν ἢ παραιτηθῶ αὐτοῦ. Ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω εἰς τὴν εὐκρίνειαν τῶν ἰδεῶν. Ἐπρεπε νὰ μὴ ὀκνῶ ν' ἀποχωρίζω πάσης μελέτης πᾶν εἶτι ἀλλότριον, καὶ τὴν ἐπαισθητοτέραν περὶ τοῦ ἀντικειμένου ν' ἀποκτήσω σαφήνειαν. Ἀποῦ δὲ τὰ βιβλία μου ἀποθέσω, πρέπει νὰ προσπαθῶ ν' ἀπαλλάξω τῶν μελετηθέντων τὸν νοῦν μου, ὥπως ἡσυχος καὶ μετὰ παύρησίης ἐπιληφθῇ τοῦ θεάματος τῶν ἐκτός.

Εἶναι πάντοτε καλῆτερον νὰ σκέπτηται τις περὶ τινος πραγματος, πρὶν ἢ προστρέξῃ εἰς ὅ,τι περὶ τούτου ἐσκέφθησαν οἱ ἄλλοι· οὕτω κατορθοῖ ν' ἀνεύρῃ ἀληθείας, αἵτινες θὰ τὸν διέφευγον, ἂν πρότερον παρ' ἄλλου ἐλάμβανεν ἰδιαίτερόν τινα τρόπον τοῦ θεωρεῖν τὸ πρᾶγμα. Αἱ ἡμέτεραι ἀρχαὶ οὔτε ἀπὸ τῆς ἀνατοφῆς πρέπει νὰ ἐξαρτῶνται οὔτε ἀπὸ τῆς ἐξέως· θέλω δὲ ἐγὼ αὐτὸς νὰ παρατηρῶ, πρὶν ἢ ἐρευνήσω τὰς παρατηρήσεις ὅσαι πρὸ ἐμοῦ ἐγένοντο· διότι πᾶσαν καταστρέφει τις πρωτότυπον ἰδέαν ὑπ' ἄλλων πάντοτε διδασκόμενος πῶς καὶ ὑπερ δεῖ διανοεῖσθαι. Ναὶ μὲν πρέπει νὰ βοηθῇ τὴν ἀδυναμίαν μας ἡ δύναμις τοῦ νοὸς ἐκαίνων οἵτινες ὑπερέχουσιν ἡμῶν, οὐχὶ ὁμῶς καὶ νὰ μᾶς ἐμποδίζῃ τοῦ ν' ἀσκῶμεν τὰς ἰδίας ἡμῶν δυνάμεις. Δι' αὐτὴν τὴν τυφλὴν εἰς τὰ βιβλία πίστιν μεταδίδονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν καὶ τὰ σφάλματα καὶ αἱ ἀλήθειαι. Αἱ αὐτόματοι πηγαὶ τῆς διανοίας ἐξαντλοῦνται, καὶ καταπλημμυρεῖται ὁ νοῦς ὑπὸ ξένων ἰδεῶν.

Τὸ αὐτεξούσιον τοῦ νοὸς εἶναι ἡ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀγούσα ὁδός. Ἐνδέχεται νὰ ἔχῃ τις μικρότερον ποσὸν γνώσεων, ἀλλὰ τὸ ποῖόν θὰ ᾔη ἀνώτερον. Πᾶσα ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ὑπ' ἐξουσίας ἐλάβομεν ἢ δὲν ἀπεκτήταμεν διὰ τοῦ ἰδίου ἡμῶν κόπου, ἀσθενῇ προξενεῖ ἐντύπωσιν.

Πρὶν ἢ πλαστοουργήσω ὑποθέσεις, πρέπει νὰ σημειώσω ἐπιμελῶς καὶ νὰ κρίνω τὰ γεγονότα ἐφ' ὧν στηρίζονται. Ἐπρεπεν ἐν χωριστῷ τινι βιβλίῳ νὰ γράφω τὰς ἀληθείας ὅσας παραδέχομαι, ἵνα πάλιν τὰς σταθμίσω καὶ τὰς ἐκτιμῶ ἀνευ προλήψεως. Πρέπει δὲ νὰ φοβῶμαι μὴ, ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φανῶ παράδοξος, περιπέσω εἰς σφάλματα. Ὅσον ἡ πρόληψις τοσοῦτον καὶ ἡ φιλοδοξία εἶναι ὀλέθριος· ἡ φιλαλήθεια δὲ εἶναι ἡ μόνη ἀρχὴ ἣτις θέον νὰ μᾶς χειραγωγῇ καὶ μόναι ἄξιαι ἀμέσου προσοχῆς ἀλήθειαι εἶναι ὅσαι ἐπανεργοῦσιν ἐπὶ τοῦ βίου.

Μᾶλλον σπουδαίης τινὰς ἀληθείας ἐπιθυμῶ νὰ κατανοήσω ἢ νὰ παραφέρωμαι ὑπὸ παντοίων γνώσεων, αἵτινες μέχρι τοῦδε μὲ ἠπάτησαν. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀπλοῦν μέσον καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν νομίζω τὸν πρὸς ὃν ὄρον. Ματαιοπονία δὲ εἶναι νὰ ἐνδιατρίβω εἰς ἀφηρημένους περὶ ἀνωφελῶν πραγμάτων σκέψεις.

Πρέπει νὰ προσέχω τὸν νοῦν μήπως ἀνεξετάστως

καὶ ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ τινος κινούμενος παραδεχθῶ ἀπάτας ἐπὶ τῆς ἀληθείας. Ἡ περὶ τῶν θρησκευτικῶν συνδιαλέξεις δύναται λίαν ὠφέλιμος νὰ μοι ἀποβῇ, ἂν πιστεύω εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν, ἂν εἰλικρινῶς τὴν ἀλήθειαν διώκω, ἂν μεθ' ὑπομονῆς δύναμαι ν' ἀκροάζωμαι χωρὶς νὰ διακόπτω τὸν ὁμιλοῦντα, καὶ ἂν μὴ κατέχωμαι ὑπὸ τῆς ἐρέξεως τοῦ νὰ διαπρέψω. Δέον πρὸς τούτοις ν' ἀπέχω τοῦ νὰ ἐπιδεικνύω τὰ θρησκευτικά μου αἰσθήματα ἢ περὶ τῆς ἐμῆς πείρας νὰ ποιῶ μνείαν.

Τέλος καλὸν εἶνε νὰ μὴ παρεμβάλλω εἰς τοὺς λόγους μου τὴν λέξιν ἐγώ. Τὴν θεῖαν δὲ εὐλογίαν ἤθελον ἐπικαλεσθῇ ἐπὶ πασῶν τῶν σπουδῶν μου.

Ψ.

## ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΙ

ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

1. Ὅταν δηχθῇ τις ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς (ἄνθρωπος εἴτε ἄλογος) πρέπει κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἀπὸ τῆς δόξεως νύκτα νὰ ἀγρυπνήσῃ.

2. Ἡ λαβὼν διὰ τοῦ λεγομένου κουτουῆ τασσὴ ὕδωρ ἀπὸ τεσσαράκοντα κύματα θαλάσσης λούεται·

3. Ἡ λαμβάνει ἀπὸ χεῖρας τεσσαράκοντα μονογάμων γυναικῶν ἄρτον καὶ σκόρδον καὶ τρώγει αὐτὰ ὁ πάσχων.

4. Ἡ, ἐὰν δηχθῇ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κυνὸς ἄνθρωπος καὶ τι ζῶον, ὁ μὲν διαβαίνει ὑπὸ τὸ δῆ, καὶ τ' ἀνάπαλιν.

5. Στεῖρα γυνὴ λαμβάνει ἀπὸ χεῖρας ἑπτὰ μονογάμων ἀνὰ παρὰν καὶ κατασκευάζουσα διὰ τούτων σταυρὸν ἀναρτᾷ αὐτὸν εἰς τὸν λαϊμόν.

6. Πιστεύουσιν ὑπαρξῖν βουρκολάκων· ὅτι δηλαδὴ οἱ Τοῦρκοι καὶ ἄλλοι ὁμόθρησκοι τούτοις ἐμψυχούμενοι ἐξέρχονται τῶν τάφων.

7. Νομίζουσιν ὅτι ἡ πανώλης καὶ ἡ χολέρα καὶ ἄλλαι τοιαῦται τῆς ἀνθρωπότητος μάστιγες ἐκ Θεοῦ ἔρχονται, καὶ τὰς ὀνομάζουσιν ὁργὴν Θεοῦ.

8. Ὅταν βάλωσι θεμέλια οἴκου, θυσιάζουσιν εἰς τὸν Θεὸν ἀλέκτορα, ἢ πρόβατον εἴτε ἄλλό τι τῶν τοιούτων.

9. Τὸν πάσχοντα ὑπὸ ἱερᾶς νόσου (σεληνιασμοῦ) νομίζουσιν ὡς ὑπὸ μαγισσῶν κτεχόμενον, καὶ προστρέχουσιν εἰς γόητας.

10. Ὅταν ὁ τρίπους (πυροεστία) συμβῇ νὰ εὑρεθῇ ἀνάσκελα, νομίζουσι τοῦτο κακὸν οἰωνόν, προμηνύοντα χρεὴ πολλὰ εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ.

11. Δὲν πατοῦσιν ἐπὶ προσκεφαλαίου, διότι ὁ τοῦτο κάμνων δὲν μεγαλύνει.